

[Inger Merete Nordentoft.]

det var for traditionelt, når jeg nævnte rustningsudgifterne i forbindelse med statens finanser. Der er nogle traditioner, der er gode, og jeg tror, at det er en god tradition, at man ved enhver given lejlighed gør vrøvl over forhold, som man finder er forkerte, og jeg finder personlig med min intelligens og begavelse, at disse oprustningsudgifter er forkerte. Der er andre traditioner, der ikke er så gode, og jeg mener, at det er en dårlig tradition, at finansministerens parti ikke er villigt til at diskutere de militære udgifter og nedsættelse af disse udgifter, at man ikke i partiets blad skriver: nu har man bestemt, at der skal anskaffes så og så mange nye krigsvåben, og det vil betyde så og så stor en belastning af vort finansbudget og så og så stor en stigning af skatterne. Det har jeg nemlig aldrig nogensinde set.

Finansministeren (H. C. Hansen): Det er jeg meget ked af at det ærede medlem hverken har set eller hørt. Hvis det ærede medlem havde hørt efter ved tidligere forhandlinger herinde, ville hun have hørt, at de kommende militærudgifter må vi nu engang regne med vil spille en rolle for os. Hvis det ærede medlem læste pressen, ville hun blandt andet også være faldet over, hvad jeg ved tilfældige lejligheder har sagt ved møder hist og her, og have læst, at jeg ikke havde lagt skjul på, at der må regnes med, at vi på det militære område fremefter har at gøre med udgifter, der spiller en rolle. Det ved det ærede medlem utvivlsomt godt.

Men det er ikke et spørgsmål, som jeg synes egner sig til en stor debat ved denne særlige lejlighed. Der er så mange ting, som kan fremføres pro et contra, således at vi let kan komme ind i en storpolitisk debat, som kan trække tiden ud, og da denne jo føres til hverdag i bladene og på så aldeles overvejende saglig vis i det ærede medlems partiorgan „Land og Folk“, som det ærede medlem kender til, behøver vi næppe yderligere at trampe rundt i den herinde.

Jeg takker for meddelelsen om, hvordan det ærede medlem bærer sig ad i sin skole. Det er altid rart at få en, navnlig i så elegant pædagogisk form holdt, belæring; den må jeg naturligvis være glad for. Det afgørende for mig er bare, at jeg som oftest har noget besvær med at finde ud af, hvilke af posterne på statsregnskabet alle i denne sal kan være enige om at slette. Alle er nemlig enige om een ting: at der skal spares, men det er meget vanskeligt at få stillet

parterne op på en nogenlunde fælles bov, når det drejer sig om at finde ud af, hvor der skal spares. Iøvrigt synes jeg, det ærede medlem skal fortsætte med sin fremgangsmåde derude, for den er i høj grad anbefalelsesværdig; så må vi herinde se, hvordan vi kan klare os.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger til det ærede medlem hr. Arnth Jensen. Jeg sad og lyttede efter, hvad det ærede medlem egentlig tænkte på, da han bad mig om at huske på, hvad jeg selv havde sagt ved andre lejligheder. Jeg forstår, at det er tiden fra 1926 til 1929, det ærede medlem tænker på. Den troede jeg ærlig talt det ærede medlem og hans parti selv forlængst havde glemt. Jeg opfattede stillingen ved vedtagelsen af tjenestemandsløven af 1946 således, at man satte en tyk streg over 1926—1929 tiden med det levende kød og alt det dør, men jeg har måske taget fejl — sådan kan man engang imellem tage fejl. (*Hans Thyge Jacobsen: Hør!*) Jeg takker for den overstrømmende tilslutning.

Til det ærede medlem hr. Karl Olsen blot et par enkelte bemærkninger. Jeg beklager, hvis det ærede medlem føler sig gået på af det, jeg har sagt, og synes, at det ligesom er et forsøg på at gøre det ærede medlems og hans partis agitation til en usaglig agitation. På den måde ville jeg ikke have mine bemærkninger opfattet. Jeg vil blot have lov til at sige til det ærede medlem, at han og hans parti fører på dette specielle punkt fortsat en agitation udover al måde, en agitation, der overhovedet ikke står i noget rimeligt forhold til, hvad det ærede medlem og hans parti docerer på andre punkter. Det drejer sig om statens udgifter; dette kan jeg måske dog have lov til at sige, jeg kan måske oven i købet risikere at få det opfattet som en saglig bemærkning.

Det ærede medlem mente nu, at det, som han havde peget på, var, at man skulle have behandlet spørgsmålet om portionerne fra før 1946, hvad også tjenestemandsorganisationerne var inde på, at man altså ikke blot ville have en regulering efter forliget i 1946, men gå tilbage til før den tid. Jeg beder det ærede medlem om at være opmærksom på, at der er flere parter i en sådan forhandling, og jeg beder det ærede medlem være på det rene med, at et forsøg på at gennemføre en urimelig fordeling indenfor statens tjenestemandsgupper for det første vil møde megen modstand fra tjenestemandenes egen side, men dernæst skal det ærede medlem heller ikke regne med, at han har mit partis tilslutning til en så vidtgående foranstaltning.